

Ihumeń, m-ko pow. gub. mińskiej.

Powiat ihumeński graniczy na północ z pow. borysowskim, na wschód z pow. mohylowskim i starobychowskim gub. mohylow-

skiej, na południe z pow. bobrujskim, na poł.-zachód z pow. słuckim i na półn.-zachód z pow. mińskim. Ma obszaru 8,843,3 wiorst kw. Północno-wschodnia i południowa część powiatu mają charakter Polesia, zachodnia zaś strona ma płaskowzgórza z punktami dość wyniosłymi nad powierzchnią morza, jak np. góra w Kowalewiczach (770 stóp). W stronie poleskiej gleba po większej części piaszczysta, przy wielkiej obfitości łąk; okolice zaś bardziej wzniesione i połowe mają glebę gliniasto-łowatą i nieco czarnoziemów bardziej torfiastej natury. Jezior w powiecie około 50, z tych 18 ma nazwy; największe z nich i najbardziej rybne: Łoczuckie i Sierhijewickie, zwane Mucha. Powiat zrasza przeszło 100 rzek i rzeczulek, z których główniejsze: Berezyna, Swisłocz, dopływ Berezyny, Ptycz, dopływ Prype-

ci oraz Niemen, który tu bierze początek za wsią Zabłocie, nieopodal Huszczyna. Ludność w roku 1907 wynosiła (prócz Ihumenia) 284,915 osób płci obojej.

Ihumeń niewielka miejscina powiatowa nad rzeką Ihumeńką i wielkimi błotami, które ongiś stanowiły jezioro, położone jest przy trakcie pocztowym z Bobrujska do Mińska, w odległości 65 w. od tego ostatniego. Ani pod względem historycznym ani ekonomicznym, miasto to nie przedstawia nic ciekawego. Za czasów Rzplitej Ihumeń stanowił część dóbr, należących do biskupów wileńskich. Katarzyna II podniosła go do znaczenia miasta powiatowego. Kościół parafjalny pod wezwaniem św. Krzyża, drewniany, wzniesiony został w roku 1799 ze składek parafjan. Ludność w r. 1907 wynosiła zaledwie 5,390 osób płci obojej.